

Κερκύρας: «Σήμερα, το παρά φύσιν και αμαρτωλό ονομάστηκε φυσική ζωή»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Την Κυριακή, 9 Αυγούστου 2026, Ι΄ Ματθαίου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, κ. Νεκτάριος, λειτούργησε και ομίλησε στο Ιερό Προσκύνημα του Αγίου και Θαυματουργού Σπυρίδωνος, στην πόλη της Κέρκυρας.

Με τον Σεβασμιώτατο συλλειτουργήσαν ο Θεοφιλέστατος Αρχιεπίσκοπος Αρτσιζ κ. Βίκτωρ, Βικάριος του Μητροπολίτου Οδυσσού κ. Αγαθαγγέλου, εκ της Ουκρανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας (UOC), ο Πανοσιολογιώτατος Ιεροκήρυκας και Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Αγίου Θεοδώρου Τήρωνος και Γεωργίου Τροπαιοφόρου Στρατιάς,

Αρχιμ. Χριστόδουλος Τρεντάφυλλος, ο Πανοσιολογιώτατος Ιεροκήρυκας της Μητροπόλεως, Αρχιμ. Δοσίθεος Παπαμήτρος, ο προϊστάμενος του Ιερού Προσκυνημάτων, Πρωτοπρ. Γεώργιος Βλάχος, καθώς και οι Διάκονοι του Σεβασμιωτάτου, π. Ευσέβιος Πανδής και π. Σπυρίδων Πηγής. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Ιερός Ναός είχε κατακλυστεί από πλήθος πιστών, προερχομένων και από διάφορες ορθόδοξες χώρες, οι οποίοι συρρέουν στην Κέρκυρα για να προσκυνήσουν το θαυματουργό σκήνωμα του Αγίου Σπυρίδωνος, ενόψει και της εορτής της 11ης Αυγούστου.

Ο Σεβασμιώτατος κατά την ομιλία του, απευθυνόμενος στο πολυπληθές εκκλησίασμα, αναφέρθηκε αρχικά στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή και στον ταλαίπωρο πατέρα, ο οποίος προσέφυγε στον Χριστό για τη θεραπεία του παιδιού του, έπειτα από την αποτυχημένη προσπάθεια των Αποστόλων. Ο Κύριος, αφού απηύθυνε τον αυστηρό λόγο «Ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη» (Ματθ. 17, 17), θεράπευσε τον νέο και έδωσε την αφορμή στον Σεβασμιώτατο να σταθεί σε τρία χαρακτηριστικά σημεία της Ευαγγελικής περικοπής.

Στη συνέχεια ο Σεβασμιώτατος στάθηκε σε τρία σημεία. Πρώτον, στη φράση του

Κυρίου «γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη». Εάν τότε, όπως τόνισε, ο Κύριος ονόμασε έτσι εκείνη τη γενεά, πρέπει να αναλογιστούμε ποια είναι η σύγχρονη γενιά μέσα στην οποία ζούμε και «τη διαστροφή η οποία κυριαρχεί και θριαμβεύει μέσα στην κοινωνία μας ως κατά φύσιν κατάσταση του ανθρώπου».

Το παρά φύσιν και το αμαρτωλό οι άνθρωποι σήμερα το ονόμασαν φυσική ζωή του ανθρώπου. Και αυτό σημαίνει αποχή και απομάκρυνση από τον Θεό. Ο σύγχρονος άνθρωπος θεωρεί ότι μπορεί να κάνει τα πάντα κα, από την άλλη, «να έχει τον Θεό στο τσεπάκι του», να Του ζητά να τον εξυπηρετήσει και να απαιτεί ο Θεός να ανταποκρίνεται. Πώς όμως μπορεί να συμβεί αυτό, όταν η καρδιά του ανθρώπου απέχει από το Θεό και είναι ακουμπισμένη στην αμαρτία, στη διαστροφή, στο ψεύδος, στην ηδονή, στην πλεονεξία; Μάλιστα, κάλεσε τους πιστούς να αναλογιστούν τη δαιμονική κατάσταση η οποία επικρατεί σήμερα στη ζωή μας και πόσο απέχει ο άνθρωπος από το Θεό.

Το δεύτερο σημείο ήταν η απιστία των μαθητών. Η πίστη, υπογράμμισε, δεν είναι μια κατάσταση στατική, κάτι το οποίο αποκτήσαμε και έκτοτε είμαστε ικανοποιημένοι. Είναι ένα εσωτερικό βίωμα το οποίο συνεχώς μεγαλώνει και

επαυξάνεται. Όσο αγαπάμε και αναγνωρίζουμε το Θεό και είμαστε υπάκουοι στον νόμο και στις εντολές Του, τόσο αυξάνεται η πίστη του ανθρώπου και τόσο περισσότερο αισθάνεται την κοινωνία και την προσωπική σχέση με Εκείνον. Σήμερα όμως αυτή η πίστη έχει ξανεμίσει. Δεν είναι πίστη να πηγαίνει κάποιος μία φορά τον χρόνο στην Εκκλησία, να είναι όπως χαρακτηριστικά είπε, «Χριστιανός της Μεγάλης Παρασκευής», επειδή τότε συγκινείται, ή να συμμετέχει στην πανήγυρη ενός Αγίου και να θεωρεί ότι έκανε το καθήκον του. «Η πίστη είναι η αποξένωση από το κοσμικό φρόνημα και η είσοδός μας στη χάρη του Θεού, στην αγάπη του Θεού και στη φιλανθρωπία του Θεού».

Ως τρίτο σημείο ο Σεβασμιώτατος σημείωσε το λόγο του Κυρίου ότι το γένος αυτό των δαιμόνων δε θεραπεύεται «εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ» (Ματθ. 17, 21). Η νηστεία δεν περιορίζεται μόνο στις τροφές, αλλά είναι πρωτίστως πνευματική νηστεία, κατά την οποία εκείνος που αγαπά το Θεό καθημερινά αποξενώνεται από την αμαρτία και περισσότερο εισέρχεται στην παρουσία του Θεού. Η δε προσευχή είναι διάλογος με τον Θεό. Όσο περισσότερο Τον εμπιστεύεται, Τον πιστεύει και Τον αγαπά ο άνθρωπος, τόσο περισσότερο ανοίγει ενώπιόν Του την ψυχή και την καρδιά του. Η προσευχή, επομένως, είναι μια κατάσταση διαρκής. Δεν είναι μια

στιγμή κατά την οποία θα πάμε στην Εκκλησία ή θα καθίσουμε στο δωμάτιό μας για να πούμε δύο λόγια, αλλά «είναι όλη μας η ζωή, αναφορά της ζωής μας στον Θεό».

Κατακλείοντας, ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι η σημερινή γενιά είναι πολύ δύσκολη και ότι, εάν δεν απαρνηθούμε την αμαρτία και δεν προσκολληθούμε στο Θεό, η πορεία μας είναι προδιαγεγραμμένη. Είναι πορεία προς την άβυσσο, είναι πορεία προς το σκότος και όχι πορεία προς το φως.

Με αφορμή δε την προετοιμασία για την εορτή του Αγίου Σπυρίδωνος, υπενθύμισε ότι ο Άγιος έζησε προσκολλημένος στο Θεό, προσευχόμενος και απεκδυόμενος τον παλιό άνθρωπο, φθάνοντας στην κατάσταση της θεώσεως. Ως θεωμένη ύπαρξη έχει παρρησία στον Θεό και πρεσβεύει για τον καθένα μας, ενώ ευχήθηκε Χρόνια Πολλά και ευλογημένα σε όλους.

